

také svět, ale málokdy si o ně řekne. Pomocí při modlitbě nám mohou být noviny nebo dokonce zprávy v televizi. Když slyšíme o lidech, jejichž utrpení v nás vyvolává pocit bezmoci, pamatujme na ně v čase, který máme vyhrazený pro každodenní modlitbu. Stejně jako nemůžete přispívat na každý dobrý záměr, nemůžete se modlit za každou dobrou věc jmenovitě, a tak je dobré vybrat si jednu nebo dvě věci, které vás zvláště oslovily.

Přestože modlitba za druhé může vypadat jako chudá příbuzná ostatních duchovních úkonů, které vypadají atraktivněji, rozhodně tomu tak není. V modlitbě za druhé nejenže zapomínáme sami na sebe, ale také se otevíráme a přijímáme, protože když dáváme, dostáváme – aniž si to zcela uvědomujeme.

O modlitbě s Davidem Torkingtonem

Nevyslyšené prosby

Přiznejme si otevřeně, kolikrát jsme prosili Boha v nesnáziích s opravdovou upřímností, aby pro nás něco udělal, aby nás uzdravil, aby píseňka dobře dopadla, a kolikrát to vyšlo a kolikrát ne. Jsme-li upřímní, tak statistika určitě vždy není na Boží straně. Lev Nikolajevič Tolstoj, známý ruský spisovatel, když mu

bylo devět let, tak byl upřímně přesvědčený, že mu Bůh pomůže létat, a proto skočil po hlavě z okna ve třetím patře a prožil svou první krizi zklamání Bohem. Naštěstí Tolstoj tvrdě přistání přežil. Kdo z nás, když byl malý, nesnil o nadpřirozených schopnostech. Pane, pomoz mi přejít toto jezero, pomoz mi porazit toho kluka, který všechny šikanuje. Dej, ať jsem chytrý a nemusím se učit. Kdyby Bůh někdy uznal za vhodné na některé z těchto modliteb odpovědět, kdyby nám, jako džin z lahve, některé z našich přání splnil, nesnažili bychom se mu pak z vděčnosti dělat radost? Ve svých temných chvílích zklamání uvažujeme asi takto: „Jestli mne z toho, Bože, dostaneš, tak udělám to a to...“

Naskytá se tedy otázka, zda je naše modlitba jako prosba vůbec účinná. To je však špatně položena otázka, a proto na ni často špatně odpovídáme. Účinnost není nějaké zaklínadlo, ale vztah. Modlitba ve smyslu žádosti je jen malinkou součástí tohoto velkého vztahu – já a Bůh. Bůh nedělá sám od sebe nic, co může delegovat, přenést na své tvory. Sv. Tomáš Akvinský říkával, že události u Boha lze rozdělit do tří skupin. První skupinu tvoří ty, které se stanou nezávisle na našich modlitbách, druhou ty, které se nestanou nikdy, a třetí, asi nejpočetnější skupinu tvoří události, které se stanou, jen když se naplní míra našich modliteb. Bůh nám přikazuje dělat pomalu a klopýtavě, co by sám zvládl v mžiku, a tím v nás pěstuje a zušlechťuje vztah. Důležité je věřit, že ač Bůh splní či nesplní naše prosebné modlitby, naslouchá jim a bere je v úvahu. Často jinak, než my si myslíme, ale vždycky s láskou.

Pavel Konzbul – Být na cestě (Kázání)

Prameny, odkazy

Jeruzalémská Bible; Luke T. Johnson – Evangelium podle Lukáše – Sacra pagina; Misál na každý den liturgického roku; Josef Kaše – www.biblickedilo.cz

Vydává Pastorační středisko brněnské diecéze
jako součást diecézního biblického programu Vezmi a čti.
Ke stažení na www.vezmiacti.cz.

9. neděle v mezidobí – cyklus C

29. května 2016

¹Když Ježíš domluvil ke svým posluchačům, přišel do Kafarna. ²Jeden setník tam měl služebníka, na němž mu velmi záleželo; ten však byl nemocný a umíral. ³Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší s prosbou, aby přišel a služebníka mu uzdravil. ⁴Starší přišli k Ježíšovi a horlivě se přimlouvali: „Je toho hoden, abys mu v tom vyhověl, ⁵protože má náš národ rád a vystavěl nám synagogu.“ ⁶Ježíš šel s nimi. Když už nebyl daleko od toho domu, poslal k němu setník přítele se vzkazem: „Pane, neobtěžuj se! Neboť si nezasloužím, abys vešel do mého domu; ⁷proto jsem si ani netroufal přijít k tobě osobně. Ale řekni jen slovo, a můj služebník bude uzdraven. ⁸Vždyť i já jsem člověk podřízený, ale mám pod sebou vojáky; řeknu jednomu ‚jdi‘, a jde, a jinému ‚přijď‘, a přijde, a svému služebníkovi ‚udělej to‘, a udělá to.“ ⁹Když to Ježíš uslyšel, podivil se mu; obrátil se k zástupu, který ho následoval, a prohlásil: „Říkám vám: Ani v izraelském národě jsem nenašel takovou víru!“ ¹⁰Když se pak poslové vrátili do domu, shledali, že ten služebník je zdráv.

1. čtení:

1 Král 8,41-43

2. čtení:

Gal 1,1-2.6-10

Evangelium:

Lk 7,1-10

Srovnání:

Mt 8,5-13;

Jan 4,43-54;

Sk 10,2

Lk 7,1-10

Úvod k meditaci

Setník vyjádřil svou nehodnost, aby Pán k němu, pohanovi, přišel a uzdravil jeho služebníka. Vyjadřuje svou naprostou víru v moc Pána, která je taková, že stačí, že bude chtít. A pokoruje se, provází tuto víru pravdivým uznáním svého postavení, své nehodnosti. Co mohlo následovat na projev takové víry a pokory? Co jiného než uzdravení!

Pán Ježíš jde a je ochoten jít k setníkovi – pohanovi. Je přirozené, že máme rádi svůj lid a národ. Ale v našem srdci nesmí být výlučnost národa nebo náboženství.

Neenalzá Pán Ježíš opravdovější víru u „prostých“ věřících než u těch, kteří by živě a hluboké víře měli učit?

Výklad biblického textu

Kontext: Vyprávění má evangelista Lukáš společně s evangelisty Matoušem a Janem. Příběh je zařazen (stejně i u Matouše) za „kázání na rovině“, kde jsou mimo jiné obsažena blahoslavenství a „běda“.

v. 2: setník – Pravděpodobně je to důstojník římské jednotky normálně v počtu 100 mužů. Ale počet mohl podle okolností kolísat. Mohl to být náčelník malé místní posádky. Všichni setníci, o kterých se mluví v Novém zákoně, jsou čestní a laskaví muži.

nemocný – Lukáš mluví o služebníkovi (otroku), naproti tomu Matouš používá označení dítě (syn). Má ho jako člena své rodiny a dojemně se o něj stará v době jeho nemoci. Prokazování dobrodiní je vždy znamením vnitřní hojnosti Božích milostí.

v. 3: poslal k němu židovské starší – Setník se na Ježíše neobrací sám, ale posílá židovskou delegaci, která o tomto vojenském úředníkovi vypráví jen to nejlepší.

v. 4: je toho hoden – Nemusel by se považovat za „nehodného“ (v. 6) a navazovat kontakt s Ježíšem přes Židy. Nastává paradoxní situace, kdy se sami Židé přimlouvají za pohana, ačkoliv jinak odmítají přijetí pohanů do Ježíšovy obce.

v. 6: poslal k němu setník přítele se vzkazem – Setník si uchovává vůči Ježíšovi správný odstup. Je tedy vzorem hluboké pokory před Pánem.

Pane (řecky Kyrie) – Oslovení znamená výraz víry a pokory.

v. 9: když to Ježíš uslyšel, podivil se mu – Očekávali bychom, že se lidí zmocní úžas z velikých Božích divů, ale Ježíš žasne nad slovem setníka.

Ani v izraelském národě jsem nenašel takovou víru! – Kritika víry Židů je vrchol úryvku.

v. 10: shledali, že ten služebník je zdrav – Uzdravení služebníka je sotva zmíněno, protože pro Lukáše není důležitý zázrak uzdravení, ale příklad setníkovy víry.

K tématu

Lidé se všemožně snaží přiblížit k Ježíši a neváhají se vystavit nebezpečí, jen aby mu mohli naslouchat či se jej pouze dotknout. Mají víru. Tutéž víru, jakou měla žena, která se v zástupu lidí snažila dotknout Ježíšových šatů, když šel do Jairova domu. Stejnou víru, se kterou setník žádá o uzdravení svého služebníka. Je to silná a odvážná víra, která si razí cestu kupředu a otevírá srdce. (...)

Víra v Ježíše Krista. Jaká je má víra v Ježíše Krista? Věřím, že Ježíš Kristus je Bůh, Boží Syn? Mění tato víra můj život? Působí tak, aby v mém srdci začalo ono milostivé léto, onen rok odpuštění a přiblížení k Pánu? Víra je dar. Nikdo si víru nezasluhuje a nikdo ji nemůže koupit. Vede mne má víra v Ježíše Krista k pokoření? Neříkám k pokoře, nýbrž k ponížení, lítosti a prosebné modlitbě: Odpusť, Pane. Ty jsi Bůh. Ty můžeš odpustit mé hříchy.

Kéž nám Pán dává růst ve víře. (...) Chvála. Je důkazem mé víry, že Ježíš Kristus je Bůh mého života a byl poslán, aby mi odpustil. Jestliže v to věřím, jsem schopen velebit Boha, chválit Pána. Tato chvála nemá důvod. Vnuká ji Duch svatý a vede nás, abychom vyslovili: Ty jsi jediný Bůh. Kéž nám Pán dává růst v této víře v Boha Ježíše Krista, který nám odpouští a nabízí nám milostivý rok. A kéž nás tato víra vede ke chvále.

papež František 15. 1. 2016

Jdeme, abychom se setkali, abychom potkali Pána srdcem, životem, abychom je potkali živého, tak jak je, abychom se s Ním setkali vírou. A není to snadné žít s vírou. Pán se nad setníkem podivil, užasl nad vírou, kterou měl. Ušel kus cesty, aby se setkal s Pánem, ale pocítil radost, že byl potkán Pánem. A právě takové setkání chceme: setkání víry!

Když potkáváme Pána my, jsme takřikajíc pány tohoto setkání. Dovolíme-li však, aby On potkal nás, je On tím, kdo vstupuje do nás, celé nás obnovuje, protože v tom spočívá

ten příchod. Přejde-li Kristus, přetváří všechno: srdce, duši, život, naději, cestu. Jsme na cestě víry, jdeme s vírou onoho setníka, abychom se setkali s Pánem a zejména, abychom se od Něho nechali potkat.

Je však zapotřebí mít otevřené srdce: Otevřené srdce, aby On potkal mne. A řekl mi to, co On chce, což není vždycky to, co já chci, aby mi řekl! On je Pán a On mi poví, co pro mne má, protože Pán se na nás nedívá jako na nějakou masu. Nikoli! Dívá se nám každému do tváře, do očí, protože láska není abstraktní, nýbrž konkrétní, osobní. Pán jako osoba hledí na mne jako na osobu. Nechat se potkat Pánem, znamená dovolit Pánu, aby mě měl rád.

papež František 2. 12. 2013

Důvěra vede k naději

Muž nebo žena, kteří mají víru, se svěřují Bohu. Svěřují se! Svatý Pavel v jednom těžkém okamžiku svého života řekl: „Dobře vím, komu jsem se svěřil.“ Bohu! Pánu Ježíši! Svěřit se – to nás dovede k naději. Tak jako vyznání víry nás vede k adoraci a Boží chvále, svěření se Bohu nás přivádí k postoji naděje. Je tolik křesťanů s rozředenou, nevelkou, slabou nadějí. Proč? Protože nemají sílu a odvahu svěřit se Pánu.

365 dní s papežem Františkem – Promluvy od svaté Marty

Krok víry

Jeden můj přítel sloužil jako medik během víkendů v nemocnici. V neděli ráno si zašel na mši svatou. Zpozoroval, že vpředu sedí jeden z profesorů, skalních komunistů. Kněží měli tu neděli číst nějaké mírové provolání, ale protože to mnozí nedělali, chodili to informátoři kontrolovat. Mého přítele napadlo: Když půjdu k přijímání, může mne poznat a mohli by mě vyhodit ze školy. Pak ale přece jen ke svatému přijímání šel. Nevyhodili ho. Pro jeho růst ve víře byl tento zážitek důležitý krok.

Jiří Mikulášek – Někdo tě má rád

Intercedo (přimlouvat se)

Modlit se znamená pozvedat mysl a srdce k Bohu či žádat od něj dobré věci.

(sv. Jan Damašský)

Většina našich činností je omezována světem prostoru a času, ve kterém žijeme. Modlitba však takto limitována není, přenáší nás do jiné dimenze, kde již neplatí zákony prostoru a času. Touto jinou dimenzí je Kristus, který není pouze alfa a omega, počátek a konec veškerého prostoru a času, ale je také zde v každém okamžiku a pro každého současně. Když nás modlitba pozvedá z našeho světa do jeho světa, umožňuje nám být ve spojení se všemi, kdo jsou v něm – ať žili v minulosti, ať žijí v přítomnosti nebo budou žít v budoucnosti.

V křesťanské tradici proto neexistuje nic takového jako soukromá modlitba, i když modlící se člověk může být zcela sám doma, v místním kostele nebo na nejbudnější cípu pouště. Ten, kdo se modlí, je spojen se všemi, kdo jsou v rodině Ježíše Krista, s Marií Magdalenou, s Petrem a Pavlem, s Benediktem a Bernardem, Františkem a Ignácem, Kateřinou a Terezií. Upřímná modlitba toho nejposlednějšího z nás má proto daleko větší moc než pouhé naše osobní duchovní zdroje.

Všichni mí nejbližší příbuzní už zemřeli, ale snažím se každý den si je připomínat. Snažím se modlit se také za ostatní, kteří mě prosili o modlitbu a na které bych jinak zapomněl, přestože jsem jim slíbil, že se za ně budu modlit. Naše modlitby potřebuje